

Hakaristi.

Hakaristi on kaikille tuttu merkki, meillä Suomessakin tavallinen, koska esim. sairaanhoitajattaret sitä kantavat ja koska se on suomalaisessa vapaudenruusussa. Sitä on kahta lajia riippuen siitä, mihin suuntaan poikki viivat kulkevat, siis joko näin 1 tai päinvastoin. Edellinen muoto on yleisempi Euroopassa, mutta jälkimmäinen on tavallinen Kiinassa. Muuten hakaristi on niin kansainvälinen vertauskuva, että sen käyttöalue kulkee leveänä vyönä maapallon ympäri päiväntasaajan molemmin puolin: pohjoisimpana se on Islannissa ja Lapissa ja eteläisimpänä Brasiliassa. Tietosanakirja sanoo: „Hakaristiä on ikiajoista asti käytetty ornamenttina mitä erilaisimmissa esineissä Euroopassa ja Aasiassa, aikaisimmin se ehkä esiintyy Välimeren itäalueella, Troia-Hissarlikin alemmissa kerrostumissa; maalatuissa Hallstatt-ajan saviastioissa; Ruotsissa jo pronssiajan lopulla, Suomessa ainakin jo myöhemmällä rautakaudella; myös suomalaisessa kansatieteellisessä puukalustossa ja suomalais-ugrialaisten kansain ompelukoristeissa; se tavataan myös Afrikassa ja Amerikassa“.

Oleellisena osana hakaristissä on risti, ja kristikunnassa on aina ajateltu, että risti on puhtaasti kristillinen symboli, melkein pätevä että se on kristittyjen keksintöä. Puhutaan „uskon rististä“ ja sanotaan, että ristissä on oikean uskon salaisuus. Saarnoissa viitataan ristin merkilliseen jumalalliseen voimaan kehoitetaan „pakenemaan ristin juurelle“. On syntynyt kuin ristin palvonta meillä kristikunnassa. Kun parikymmentä vuotta sitten arvostelin erään norjalaisen papin kirjaa, jossa puhuttiin rististä, ja sanoin, ettei risti ole kristinuskon alkuperäisiä vertauskuvia, loukkaantuivat muutamat uskovaiset ja huudahtivat: „Kuinka voidaan noin ylimielisesti puhua rististä, joka on kristinuskon salaperäinen, syvin ja merkillisin perustotuus?“

Tietysti ymmärrän, että risti mystillisinä totuutena merkitsee paljon kristikunnassa, mutta silti lausun julki sen totuuden, ettei ristillä ollut alkuaan mitään tekemistä kristinuskon kanssa. Risti on niin vanha symboli, ettei toista vertauskuvamerkkiä ole niin paljon ollut maan päällä käytännössä. Jos kristityillä onkin risti roomalaisen ristin muodossa, se ei asiaa muuta, – risti kuin risti. Jeesus Kristus ei ristiä opettanut palvonnan merkityksessä, hänen suussa se oli vertauskuva. Paras todistus siitä, ettei risti kuulunut alkuperäiseen kristinuskoon, on se, että vanhimmat muistomerkit, kristilliset piirustukset Rooman katakombeissa eivät sisältäneet mitään ristejä. Vasta toisen vuosisadan lopulla alkoi ilmestyä ristin kuvia

katakombeissa, ja ne olivat tämmöisiä 2, 3. Niiden jälkeen vasta tuli roomalainen risti 4 käytäntöön. Ennen näitä oli ainoa symboli, mitä kristityt käyttivät, ankkuri; sitä tavataan toisen vuosisadan alussa ja keskivaiheilla.

Mutta on vielä selvempi todistus siitä, ettei ristiä ole ollut alkuperäisessä kristinuskossa. Roomalainen asianajaja Minucius Felix kirjoitti v. 80 kristillisen puolustuskirjan, jonka nimi on Octavius. Siinä hän yhdessä kohden sanoo sanasta sanaan näin: „Sillä me emme palvo mitään ristejä, emmekä sitä tahdokaan. Te (pakanat), jotka pidätte puisia jumalia pyhinä, palvotte ehkä puisia ristejä ikäänkuin jumalien osina, sillä mitä muuten kenttämerkit, sotaliput, ovat muuta kuin kuvattuja ja kirjailtuja ristejä?“ Hän sanoo siis nimenomaan: „Te pakanat käytätte ristejä, me kristityt emme välitä niistä, meillä on uusi elämänymmärrys“. Mutta kristinuskko oli kuitenkin voimaton. Se ei osannut säilyttää omaa henkeä kauemmin kuin ensimmäiset 300 vuotta. Sitten, kun kirkko teki liiton valtion kanssa, sen oli pakko mukautua semmoisiin asioihin, jotka valtion kannalta olivat hyödyllisiä. Silloin täytyi omaksua pakanamaailmasta sellaisia muotoja, ettei pakanoita olisi loukattu. Tämä oli luonnollinen olojen kehitys, sillä jos jokin asia yht'äkkiä pääsee valtaan, on sille edullista, ettei se ketään liian paljon sorra. Kun kirkko käytti hyväkseen semmoisia muotoja, jotka olivat vallalla, se osoittautui ymmärtäväiseksi ja hyväksi, samalla kuin se oli mahtava, vaikka totuus epäilemättä kärsi tästä diplomaattisesta hyvydestä.

Palataksemme hakaristiin kysykäämme, miten se on symbolina syntynyt. Tavallisin tieteellinen selitys on seuraava: risti on syntynyt vanhimmasta luonnollisesta symbolista eli hieroglyyfistä, mikä ihmisten mieleen on tullut, nim. auringon symbolista. Suomalaiset puhuivatkin „auringon pyörästä“. Aurinko, joka elämälle on niin tärkeä, kiinnitti ihmisten huomion ennen muita luonnon ilmiöitä, joten on ymmärrettävää, että he sitä merkillä kuvasivat. Ja sen luonnollinen kuva on tietysti ympyrä. Mutta luonnollinen oli myös seuraava ajatus: aurinko kulkiessaan on kuin pyörä, joka kierii eteenpäin. Siten vähän myöhemmin aurinkoa ruvettiin kuvaamaan pyöränä s.o. ympyränä, jossa oli neljä puolaa, ja sitä nimitettiin „auringon pyöräksi“, jota nimeä vanhat suomalaiset käyttivät.

Kun auringon pyörä oli muodostunut tavanomaiseksi merkiksi, oli sen täydellinen piirtäminen jonkun verran hankalaa, joten oli yksinkertaisempaa jättää ympyrä piirtämättä kokonaisuudessaan ja piirtää

vain osa siitä, niin että saatiin tälläinen merkki 5. Kun tätä vielä yksinkertaistutettiin, jätettiin toiseen tai toiseen suuntaan vähän kaaresta piirtämättä, jolloin kuviosta muodostui hakaristi.

Hakaristi on siis auringon symboli tiedemiesten mielestä. Mutta vanhat kansat eivät pitäneet sitä auringon vertauskuvana, jona he käyttivät ympyrää tai ristiä ympyrän sisällä, vaan hakaristi oli onnen merkki. Se oli itsenäinen, joskin syntyisin auringon pyörästä. Niinhän oli ihmisen onnikin hänelle ominainen, vaikkakin riippuvainen ja lähtöisin elämän tuojasta, auringosta. Ilman aurinkoa ei ollut mitään onnea, sillä ihmiset eivät voineet iloita elämästä, jolleivät saaneet aurinkoa nähdä. Näin voimme käsittää, että hakaristi tuli onnen merkiksi kaikilla kansoilla.

Hakaristin nimenä Indiassa on svastika. Mikä on svastika? Se on indialainen sana, joka kuvaa onnellista tilaa. Su+asti on sama kuin kreikankielessä heusti, joka merkitsee: hyvin on. Svastika merkitsee siis onnea, sillä =ka on suffiksi, joka ei muuta merkitystä (tekee vain välistä substantiivista adjektiivin).

Hakaristi on onnen merkki. Sitä varten se toivottavasti on otettu meidänkin nuorena valtiossa käytäntöön, vaikka tämä seikka saattaa johtua siitäkin, että se on vanha suomalainen symboli. Meillä käytetään sitä tavallisesti tässä muodossa 6, jota vastoin Kiinassa, kuten sanottu, melkein yksinomaan käytetään päinvastaista muotoa.

On tutkijoita jotka tekevät eron näiden merkkien välillä ja sanovat, että se muoto, joka meillä on käytössä, kuvaa pikemmin saamattomuutta ja onnettomuutta, jota vastoin kiinalainen muoto taas kuvaa paremmin onnea. Ei tiedä, vaikka tuommoisessa väitteessä olisi perää. Olen kyllä ihmetellyt, että meidän lentokoneemme, joissa on tuo vasenkätinen hakaristi, yksi toisensa perään putoavat maahan. Voisihan myös sanoa, että Kiina on monen tuhannen vuoden aikana ollut onnellinen valtakunta. Valitsevatko kansat tietämättään itselleen sattuvia vertauskuvia?

Mutta eipä vasenkätinenkään hakaristi ole jyrkän onnettomuuden symboli. Hakaristi on itsestään niin voimakas, että kaariviivat vasempaan suuntaan kääntyneinä korkeintaan osoittavat, että onni on ponnistusten, vaikeuksien ja tappioiden takana.

Ehkä tämäkin seikka selvenee, jos tutkimme hakaristiä mystillisesti. Taas käännämme silloin ensin huomiomme auringon pyörään.

Millä tavalla auringon pyörä syntyi mystillisenä, pyhänä vertauskuvana ja mitä se ilmaisi? Se ilmaisi erilaisia asioita. Vanhat symbolit yleensä ovat

seitsenkertaisia; voi käyttää seitsemää avainta riippuen siitä, miltä tasolta kuvia katselemme. Emme tunne kaikkia avaimia, sillä korkeimmat avaimet annetaan ainoastaan määrättyissä vihkimyksissä, mutta joitakin olemme saaneet käsiimme.

Kun Opettaja tahtoi oppilaalle kuvata ristiä ja auringon pyörää, sen syntyä ja sen elävää luonnetta psykologiselta kannalta, niin hän sanoi: „Käännä katseesi taivaanrantaan! Minkälainen se on?” Oppilas vastasi: „Taivaanranta on kuin viiva.” Opettaja jatkoi: „Näetkö kaikki, mitä tuolla taivaanrannalla on?” Oppilas sanoi: „Näen, mutta ainoastaan silloin kun katseellani seuraan sitä. Jos päätäni liikuttamatta katson, näen epäselvästi kaikki.” – „Mitä sinun pitää siis tehdä, että näkisit selvästi?” – „Minun pitää liikuttaa katsettani kohdalta kohdalle.” – „Ja mitä vielä?” – „Minun täytyy hetkeksi kiinnittää huomioni joka kohtaan.” – „Minkälaiseksi siis sinun tajuntatoiminnassasi tulee taivaanranta?” – „Se tulee viivaksi, joka on kokoonpantu pisteistä.” Pisteet kuvaavat kaikki sitä konsentrations- eli keskitystyötä, jota oppilaan pitää tehdä. Sillä tavalla on psykologisesti muodostunut taivaanranta kokonaisena kuviona. Piste liikkuu vaakasuorasti, jolloin syntyy vaakasuora viiva psykologisena havaintona.

Sitten Opettaja sanoi: „Siirrä taivaanranta lähemmäksi! Muuttuuko asia?” – „Ei, se on aina vaakasuora viiva.” – „Niin, kun nostat katseesi, muodostuu vaakasuora viiva, ja kun sen lasket, muodostuu vaakasuora viiva. Aina kun maailmaa tutkit, muodostuu vaakasuora viiva. Siis kuva ulkonaisesta maailmasta on sinulle vaakasuora viiva, joka on pisteistä muodostunut. Se on ulkonainen tutkimusalue. Mutta jos tahdot tietoa totuudesta, riittääkö silloin, että sinä ainoastaan tällä tavalla teet havaintoja, ainoastaan kuljet vaakasuoraa viivaa pitkin ja tutkit ulkonaista maailmaa?” – „Ei suinkaan, sillä minä en ole silloin vielä oppinut tuntemaan itseäni.” – „Niin, toinen asia, jota sinun täytyy tutkia päästäksesi totuuden tietoon, on oma itsesi. Miten on sisäistä maailmaa tutkittava, käykö se samaan suuntaan kuin ulkonaisen tutkiminen?” – „Ei taida käydä, sillä mihin minä käänän katseeni?” – „Kun sinä tutkit itseäsi, silloin sinun pitää mennä syvälle itseesi ja nousta myöskin korkealle: sinun täytyy nousta ja laskea. Siis sinun itsetutkimuksesi ja sisäinen havaintosi ei ole siinä, että vain luokittelet kaikkia niitä mielteitä, mitä olet saanut ulkomaailmasta, kaikkia niitä opetuksia, mitä sinulle on annettu, sillä niin ollen et ole vielä oppinut tuntemaan muuta kuin ulkonaista maailmaa. Mutta kun tahdot itseäsi tutkia, täytyy sinun mennä alas ja taas ylös ja joka kohtaan keskittyä.

Millainen viiva siitä muodostuu?“ – „Siitä muodostuu nousevat ja laskevat pisteet eli pystysuora viiva.“ – „Pystysuora viiva kuvaa sinun henkesi toimintaa, se kuvaa sinun henkesi maailmaa. Vaakasuora viiva kuvaa ulkonaista maailmaa, ainetta, pystysuora, sisäistä maailmaa, henkeä. Vaakasuora viiva kuvaa rauhaa, kuolemaa, hiljaisuutta, pystysuora elämää, liikuntaa. Sinä et voisi havaita maailmaa, jos kaikki liikkuisi, sen täytyy maata rauhassa sinun edessäsi, sinä itse liikut. Ja kun tutkit sisäistä maailmaa, sinä olet elämän keskellä ja olet itse elämä, ja sinun tulee tutkia elämän henkeä. Kun opit totuuden tuntemaan, tunnet maailman ja itsesi. Totuuden tunteminen kuvataan ristillä.“

Vielä lisäsi Opettaja: „Osaatko sinä tutkia rajattomasti? Tarkasta tätä ulkonaista maailmaa! Onko horisontti suora viiva?“ – „Ei se on näköpiiri, joka on kaari. Minun tutkimusalaani rajoittaa näköpiiri ulkonaisessa maailmassa.“ – „Niin, sisäisessä on samalla tavalla, siinäkin et voi tutkia rajattomasti, aina siinäkin ympäröi sellainen näköpiiri, joka sanoo: ei minun ylitseni. Sinulla on aina rajoitettu äärettömyys kaiken ympärillä, sinä voit vain tutkia rajoitettua äärettömyyttä.“

Auringon pyörä kuvaa totuuden etsijän tutkimusta, hänen sisäistä elämäänsä totuuden etsijänä ja tutkijana.

Taasen Opettaja jatkoi: „Koska kaikki on alhaalla niinkuin ylhäällä ja ylhäällä niinkuin alhaalla, niin mitä oppia sinä otat tästä maailman suhteen?“ – Oppilas vastasi: „Vaakasuora viiva kuvaa kosmogeneettisestikin ainetta ja pystysuoraa henkeä.“ – „Mikä on aine kosmogeneettisesti?“ – „Se on jumaluudessa piilevä ilmenemisvoima.“ – „Mikä se on?“ – „Se on aineen taikavoima, joka antaa muodon hengelle, mutta joka samalla rajoittaa, vastustaa henkeä. Aine on itsessään hengen vastustaja. Olemassaolossa on kaksi perusprinsiippiä, henki ja aine, elämä ja kuolema, sisältö ja muoto, luoja ja vastustaja, repijä, tappaja. Tappaja, aine, antaa elämän ja ottaa elämän, sillä aine antaa muodon, ilman muotoa ei ole ilmennyttä elämää. Mutta mikään muoto ei voi olla ikuinen, sillä henki yksin on ikuinen. Aine on tappaja samalla kun se on elämän antaja.“

„Äärettömyys sinään, onko se ilmennyt?“ – „Ei. Vasta kun äärettömyydessä syntyy jokin rajoitus, on se ilmennystä.“ – „Mikä se rajoittaa? Mikä on hengen ja muodon yhteistyö, mikä on henki ja aine? – „Maailman kaksi salaista voimaa, ikuisesti äärettömässä olevaa, mutta niiden yhteistoiminnasta syntynyt tajunta, maailma eli jumala. Jumalallinen tajunta se rajoittaa itseänsä. Sentähden ilmenevä Jumala,

Logos, merkittiin vanhassa mysterio kielessä ympyrällä, jonka keskellä on piste. Sillä on samalla kuvansa luonnossa, sillä sitä käytetään aina auringon merkkinä.“ – „Minkätähden?“ – „Sentähden, että kehä kuvaa todellista aurinkoa ja piste näkyvää aurinkoa.“

Viisaiden silmille näet aurinko, joka fyysillisesti voidaan nähdä, oli ainoastaan pienoiskoossa heijastus todellisesta auringosta tai niinkuin auringon sydän, joka kristalloituu tähän fyysilliseen maailmaan. Itse aurinko on se suuri pallo, piiri, joka käsittää kaiken sen, mitä nimitetään aurinkokunnaksi. Auringon ääriviivat ovat hirmuisen etäällä näkyväisestä auringosta. Aurinkopiirin ulkopuolelle ei mikään planeetta voi mennä. Aurinko on kuin sydän ja planeetat kuin hermokimppuja se ympärillä. Vanhojen viisaiden mukaan aurinko ei ole vanha palava ainekasa, niinkuin tiedemiehemme väittävät tutkiessaan sitä spektroskoopilla. Todellisuudessa emme tiedä, mitä kaikkea siinä on. Aurinko on tämän aurinkokunnan voimakemus, jonka lähde ei ole fyysillisessä auringossa, vaan virtaa siihen jostakin. Näkyvä aurinko on kanava, jonka läpi elämän voima virtaa meidän aurinkokuntaamme. Näkyvä aurinko ei synnytä itse voimaa ja elämää, vaan välittää sitä. Tämä on vanha okkultinen katsontakanta.

Auringonpyörä on psykologisestikin katsoen kosminen symboli, kuten olemme nähneet. Mutta jos maailma on makrokosmos, on ihminen puolestaan mikrokosmos, kuten vanhat sanoivat, pienoiskuva maailmasta sekä henkisesti että sisäisesti katsoen. Maailmaa kuvattiin auringonpyörällä, siinä oli edustettuna henki ja aine. Mutta ihminen on myös siinä kuvattuna koko olemuksellaan. Mikä on näet ihminen? Jos hän levittää käsivartensa, silloin hän on risti. Ja jos katsotaan ihmistä selvänäköisesti, silloin hän ei ole ainoastaan roomalais-kristillinen risti , vaan samalla oman auransa ympäröimä. Auriseen munaan on jokainen ihminen kätkeyty. Ihminen on myöskin äärettömyyden rajoitus omassa aurassaan. Siis ihminen on auringonpyörä omassa olemuksessaan.

Kun nykyinen Kalevalamme ensin syntyi, kun Lönnrot keräsi ja julkaisi sen, kirjoitti hän itse alkulauseessa, että Kalevala kuvasi vanhaa sivistystä ja kaikki kalevalaiset nimitykset, esim. Sampo, korkeita, ihmeellisiä asioita. Kalevalan ilmestyttyä kaikki tutkijat koettivat alussa keksiä, mitä Sampo merkitsi ja kaikki sanoivat, että se oli vertauskuva, samankaltainen kuin germaaninen Grotte-myly, taikakalu, joka jauhoi onnea, kultaa, leipää. Myöhemmät tutkijat jo ajattelivat, että se oli noitarumpu, ja kaikista

viimeisin käsitys on, että Sampo kuvaa aarteita, suuria kultakasoja, joita oli Gottlannissa. Siellä siis oli Sampo. Väinämöinen ja Ilmarinen, jotka olivat hienoja aatelismiehiä, lähtivät Gottlantiin ryöstämään noita kultia. Kalevala on muka kertomus näiden herrojen ryöstöretkistä.

Mutta kuinka kukaan voi ajatella, oli hän vaikka oppinut, että joidenkuiden ryövärien retkistä tehdään runoja? Mikä siinä olisi niin inspiroivaa? Vanhat kansat kävivät ryöstöretkillä, mutta jos niistä laulettiin, laulettiin miesten urhoollisuudesta tai kuvattiin historiallisesti retken vaiheita. Mutta kun ajatellaan, että Kalevalassa kuvataan itse retken tarkoitusta, Sammon hakemista, ei siis miesten kuntoa, niin siinä ei mielestäni voi ajatella runoutta tavallisen ryöstämisen yhteydessä. Täytyy olla suurempi sisältö, henki ja merkitys itse asialla, jota mennään hakemaan. Samoin Kreikassa Argonauttien retki kuvaa kultaisen taljan etsimistä.

Sentähden pysyn yhä uskossani, että Kalevala on mytologinen sisällöltään, s.o. että se kuvaa suuria, ikuisia totuuksia.

Sampokin voi silloin olla toista kuin joku kultakasa. Mitä näet Sampo silloin voi olla? Sanon sen toisella nimellä, mutta sanon sen hypoteesina: Sampo on juuri tuo hakaristi, joka kuvaa ihmisen onnea. Sillä ei olekaan muuta suomalaista nimeä, sillä hakaristi on ilmeisesti sukua sanoille hakkorset, das Hakenkreuz. Ehkä ei ole niin hullu oletamus, että sen suomalaisena nimenä ennen on ollut Sampo.

Mitä tuo hakaristi sitten on? Sitä kuvataan joko niin, että hakaset ovat vasempaan suuntaan tai niin, että ne ovat oikeaan suuntaan, joka on yleisempi muoto. Edellinen on tavallinen Kiinassa, jälkimmäistä käytetään yleisesti nykyisessä viidennessä juurirodussa. Mikä on ero niiden välillä? Tämä selvenee, kun selitän, minkätähden hakaristi on Sampo. Olen ennen puhunut Sammosta kirjoissa „Kalevalan avain“ ja „Onko Kalevala pyhä kirja“ ja koettanut niissä näyttää, että Sampo tarkoittaa ihmistä selvänäköisesti nähtynä silloin, kun hän on pitkälle kehittynyt henkisesti. Silloin hänen auransa loistaa kuin aurinko. Silloin todella tulee näkyviin ihmisen symbolinen makrokosmillisuus. Hän on tietäjänä mikrokosmos, sentähden sanotaan hänen auraansa aurinkoruumiiksi. Tavallisen ihmisen aura ei ole sellainen vielä. Mutta ei siinä kyllin, että vihityn koko aura loistaa, vaan lisäksi on huomattavissa selvä ero hänen ja toisten ihmisten välillä.

Ihmisiä voi jakaa kolmeen luokkaan: tavallisiin ihmisiin, joissa ei ole mitään yliaistillisia kykyjä, sellaisiin, joissa nuo kyvyt ovat jonkun verran

heränneet, ja lopuksi niihin, jotka ovat okkultisesti kehittyneet. Selvänäköisesti katsottuna ensimmäiseen luokaan kuuluva ihminen on kuin risti ja ympyrä, jossa näkyy muutamia pikkuristejä. Mutta jos ihmisellä on jonkun verran yliaistillisia kykyjä, silloin nämä pikkuristit ovat vasenkätisiä hakaristejä. Ja mitä ne silloin merkitsevät? Että hänessä heränneet yliaistilliset kyvyt ovat mediumistista laatua, eivät maagillisia eli okkultisia. Jos taas aurassa näkyvät hakaristit ovat oikeakätisiä, on tämä merkki okkultisesta kehityksestä. Ja vielä on huomattava, että nämä hakaristit eli niinkuin niitä tavallisesti nimitetään, ruusut, lootuskukat, tshakrat, jotka ensimmäisissä tapauksissa seisoivat liikkumattomina, pyörivät mediumistisen ihmisen aurassa siihen suuntaan, jota hakanen ikäänkuin liehuvana lippuna kuvaa, toisin sanoen vasempaan päin. Sitä vastoin korkean adeptin eli tietäjän aurassa tshakrat pyörivät oikeaan suuntaan.

Siis hakaristin ja hakaristin välillä on ero. Tämä muoto 8 on altis pahalle, koska se ei vielä ole itsensä eikä siis luonnonvoimien herra, vaikka se on näihin vedonnut.

Sampo ei tarkoita niin paljon aurinkoruumista kuin juuri näitä tshakroja. Se onkin äänellisesti vähän samanlainen sana. Sen kanssa mystillisessä yhteydessä on myöskin sana sacr, josta tulee sakramentti. Sakramentti on okkultisesti semmoista toimintaa, joka vaikuttaa tshakroiin. Sampo on käsittääkseni juuri tshakran nimitys.

Kun Väinämöinen ja muut lähtivät Sampoa ryöstämään, lähtivät he hakemaan tietoa, joka kehitti heissä aurinkoruumista, Samporuumista. Tämä kehitys ihmisen mystillisissä hermokimpuissa, jotka oikealla tavalla eloon herätettyinä pyörivät oikeaan suuntaan, asettaa ihmisen jälleen yhteyteen puhtaan hengenmaailman kanssa.

Pekka Eroast.